

Στα 1508, ο Λεονάρντο ντα Βίντσι (1452 – 1519) σκιαγράφησε τον πρώτο φακό επαφής. Περίπου 130 χρόνια αργότερα, στα 1636, ο Ρενέ Ντεκάρτ (Καρτέσιος για τους Έλληνες, 1596 – 1650) πρότεινε την προσαρμογή στον κερατοειδή χιτώνα ενός μικρού γυάλινου σωλήνα με υγρό. Και οι δυο ιδέες έμειναν στο στάδιο της θεωρίας. Όμως, τα γραπτά του ντα Βίντσι ενέπνευσαν τον Γερμανό φυσιολόγο Αδόλφο Ευγένιο Φικ (Fick, 1829 – 1901) να ψάξει το ζήτημα. Τα διορθωτικά γυαλιά είχαν ήδη πίσω τους έναν αιώνα εφαρμογής αλλά οι φακοί που θα εφαρμόζονταν στον μάτι του φάνηκαν καλύτερη λύση. Στα 1887, παρουσίασε στη Ζυρίχη τους πρώτους σκληρούς φακούς επαφής. Αρχικά, τους τοποθέτησε σε κουνέλια, μετά έγινε ο ίδιος πειραματόζωο κι έπειτα τους εφάρμοσε σε μια μικρή ομάδα εθελοντών. Ήταν από φυσικό γυαλί κι άφηναν κενό ανάμεσά σ' αυτούς και το μάτι. Το γέμιζε με ένα διάλυμα δεξτρόζης (είδος υδατάνθρακα). Η εφεύρεση λειτουργούσε για λίγες ώρες και ήταν άβολη. Ο επίσης Γερμανός Αύγουστος Μίλερ την βελτίωσε τον επόμενο χρόνο (1888) για να τα βγάλει πέρα με τη δική του υπερβολική μυωπία. Η βελτιωμένη έκδοση του Μίλερ έμεινε σε ισχύ ως το 1929, όταν ο Ούγγρος Ντάλος παρουσίασε τον ίδιο φακό σε μικρότερο και πιο βολικό μέγεθος. Από την επόμενη δεκαετία (του 1930), όταν στη ζωή των ανθρώπων εισέβαλαν τα πλαστικά, όλα άλλαξαν. Στα 1936, ο William Feinbloom κατασκεύασε τους πρώτους ελαφρείς και βολικούς σκληρούς φακούς επαφής από φυσικό γυαλί και πλαστικό. Οι βελτιώσεις συνεχίστηκαν ως το 1949, όταν κυκλοφόρησαν οι πρώτοι πλαστικοί φακοί που δεν κάλυπταν όλο το μάτι αλλά εφαρμόζονταν μόνο στην ίριδα. Η μαζική παραγωγή τους ξεκίνησε στα 1960, όταν πια στην αγορά κυκλοφορούσαν και οι μαλακοί φακοί επαφής. Από τη δεκαετία του '70, οι τιμές τους έπεσαν. Σήμερα, υπολογίζεται ότι φακούς επαφής χρησιμοποιούν 125.000.000 άνθρωποι σε όλο τον κόσμο.

(Εθνος της Κυριακής, 13.6.2010) (τελευταία επεξεργασία, 28.10.2010)